

Alles in deze roman is fictie.

Yvette Verleisdonk

Tweestrijd

©2017, Yvette Verleisdonk

Omslagontwerp: Charlotte Jager©2017

Foto van de auteur: Erwin Van den Brande©2017

Trefw: bedrijfsovername, advocaten, complot, liefde, recht,
studiekeuze

Alle rechten voorbehouden.

ISBN: 978 94 021 7043 6

www.yvetteverleisdonk.eu

Tweestrijd

Yvette Verleisdonk

1 EEN NIEUW HOOFDSTUK

Dit is dus het werkende leven? Voor, opzij en achter haar staren bestuurders ongeïnteresseerd voor zich uit. Elk opgesloten in de eigen wagen en eigen gedachten, luisterend naar de verkeersberichten. Sluit zij over vijf jaar aan in de file? Ze krijgt het benauwd in de Range Rover en schuift het raampje naar beneden. De walm en het geronk van de motoren waaien naar binnen. Dan toch beter airco. Zal zij het anders doen? Moeilijk, die keuzes.

'Hoe kom ik vanavond terug?'

'Je kan met mij meerijden. Het is vakantietijd, ik ben van plan 's avonds op tijd naar huis te gaan. Om zeven uur aan de parking?'

Ze neemt zich voor om straks de dienstregeling van de treinen vanuit Brussel op te zoeken. Haar moeder kennende komt er toch iets tussen.

Moeder draait de geluidsknop van de radio zachter. Teken dat ze een 'echt gesprek' wil. Ze zet zich schrap in haar stoel.

'Heb je er zin in?'

'Ja, best wel. Weet je wat ik moet doen?'

'Ik heb me er niet mee bemoeid, dat is niet gepast. Hoe ver sta je met je studiekeuze? Heb je al een beslissing genomen?'

'Ik heb nog de hele zomer.'

'Dat is kort voor een beslissing die de rest van je leven zal bepalen. Je zou er beter goed over nadenken.'

'Dat is nu net waarom ik op jouw kantoor kom werken. Denk je

dat ik voor de lol om zeven uur opsta en zes weken vakantie verpest?’

‘Twijfel je nog steeds tussen rechten en psychologie?’

‘Misschien ga ik wel eerst een jaar de wereld rondreizen.’

‘Dan kom je nooit meer aan studeren toe. Begin met een studie en ga nadien naar het buitenland. Dat heb ik ook gedaan.’

‘Jullie zeggen toch altijd dat ik moet doen wat ik graag doe.’

‘Je moet wel realistisch blijven, Jolien.’

Einde gesprek. Ze doet nog even haar ogen dicht en laat zich onderuit zakken in de lederen zetel. Het gezoem van de airco wiegt haar in slaap. Half soezend geniet ze na van de afgelopen dagen. Die zijn voorbij gevlogen. Eindejaarsbal, op stap met vriendinnen, paardrijden, lekker lui in de zon liggen. Ze heeft zelfs weer tijd gehad om haar Russisch op te frissen, een verademing na al die onbruikbare kennis van de examens. Na vijf jaar redt ze zich al behoorlijk in het Russisch. Opa zou goedkeurend knikken, zijn ogen glimmend van trots. Om hem is ze Russisch gaan studeren. Altijd als ze bij opa kwam, zat hij daar – alsof hij speciaal op haar zat te wachten – in zijn grote witte leunstoel. Eerst een kus, oma kwam aan dribbelen met een drankje en opa stak van wal. ‘Heb ik je al verteld, Jolien...’ en dan volgde het zoveelste verhaal over Rusland. De angst popte uit de ogen van opa als hij over de grote dictator Stalin sprak. Over opa’s vader, haar overgrootvader, officier in het Rode Leger en in de ogen van de dictator een ‘vijand van het volk.’ Over de verbanning van de kameraden van haar overgrootvader naar strafkampen, goelags, waar ze niet levend uitkwamen. Over de vlucht uit Rusland, opa was toen zeven. ‘Mijn moeder haalde me uit bed, ik moest alle kleren die ik had, aantrekken. We liepen de

steenkoude nacht in. Ik als een houderige marionet, met al die lagen kleren aan. Wist ik veel dat die nog van pas zouden komen toen we de weken erna kriskras door Europa zwierven.' Zo kwam opa met zijn ouders in België terecht. Maar naarmate opa langer weg was uit Rusland, zo leek het voor Jolien, ging dat land een steeds grotere rol spelen in zijn leven. De boeken van de grote Russische schrijvers - Dostojevski, Tolstoj, Solzjenitsyn - stapelden zich op naast opa's leunstoel. Tot grote ergernis van oma als de stapels weer eens met een droge plof omvielen. 'Jolien,' zei opa dan onverstoorbaar, vinger in de lucht, terwijl hij zich naar haar toe boog, 'geen enkel volk heeft zoveel passie als de Russen en niemand leert je zoveel over de Russische ziel als de grote Russische schrijvers.' Zes jaar geleden hebben mama, opa en zichzelf opa's geboorteplaats Ojmjakon, in Oost-Siberië, bezocht. Toen zij er waren, in de zomervakantie, was het er om te puffen. Maar in de eindeloze winter, vertelde opa, veranderde het minuscule dorpje in een witte wereld van ijs en sneeuw. 'Het koudste dorp van Rusland, wat zeg ik, van de wereld.' Jolien had maar geknikt. Toen opa vijf jaar geleden stierf, is ze begonnen met de Russische les.

Terwijl ze afdalen in de parkeergarage kijkt moeder opzij. 'Ik wil niet dat jij een voorkeursbehandeling krijgt, op kantoor ben ik niet je moeder.'

Keurig op tijd - om 9.00 uur wordt ze verwacht - komen ze aan in het gebouw aan de rand van Brussel waarin Marel & Locke is gehuisvest. Samen stappen ze in de lift naar de eerste verdieping, waar de receptie is ondergebracht. Moeder krijgt opeens haast en duwt drie keer achter elkaar op de liftknop - alsof de deuren daardoor sneller dichtgaan.

Ze stappen uit in een zee van licht. Ze is hier al eerder geweest, maar voelt zich nog steeds klein in het hoge atrium met ramen die over twee verdiepingen doorlopen. Aan de andere kant van het atrium, recht tegenover de lift, staat – als een blokkendoos- een reusachtige, witte balie van zeker twintig meter breed. De minuscule hoofdjes van twee receptionistes steken er net bovenuit. Allebei zijn ze druk aan het ratelen in hun koptelefoon: 'Marel & Locke, *good morning*, goede morgen, *bonjour*.'

Als ze het atrium oversteken, richting balie, wordt moeder aangeklampt door een magere, zenuwachtige jongen, zo te zien maar een paar jaar ouder dan zichzelf. 'Anita, er is nu een *conference call* in het Dimples dossier. De cliënt eist dat er onmiddellijk een *partner* aan de telefoon komt.'

Een *partner* is hetzelfde als een vennoot*, weet ze. Moeder gebruikt ook te pas en te onpas Engelse woorden.

Moeder knikt haar kort toe: 'Je redt het wel' en verdwijnt naar boven.

Gelukkig komt één van de receptionistes, een forse, blonde vrouw van het zorgzame moedertype naar haar toe. 'Welkom, Jolien. We zijn blij dat je hier komt werken. Ga even zitten, iemand van *HR* komt je zo ophalen.'

Geen idee wat *HR* betekent. Ze verschuilt zich in een roodkleurige *egg-chair*, waarvan er een aantal in verschillende kleuren kriskras in het atrium staan opgesteld en stuurt snel een sms'je: *Zit hier te wachten op HR, Chinees voor mij. Jij?*

Twee seconden later trilt de telefoon in haar zak. *Geen idee. Zit in trein naar zee, stralend zonnetje*, antwoordt Charlotte.

Dag Jolien. Welkom, we kunnen je hulp goed gebruiken. Ik ben Mara.'

Ze kijkt op van het schermje van haar telefoon en neemt de badge aan die in de uitgestoken hand ligt van een ietwat slonzig geklede jonge vrouw met korte, bruine haren. 'We komen om in het werk, de *managing partner** heeft besloten dat alle oude dossiers moeten worden gescand: papieren dossiers zijn niet meer van deze tijd. Echt een gigantisch werk, die man beseft niet wat hij ons aandoet, maar hij is nu eenmaal de baas.'

Die windt er geen doekjes om.

Terwijl ze naar de kantoren lopen, enkel toegankelijk met een badge, ratelt Mara aan een stuk door. 'De eerste twee dagen volg je een kennismakingsprogramma. Echt niet nodig voor iemand die zes weken achter de kopieermachine moet staan. Maar ja, wie ben ik: de vennoten willen het. We zullen eerst naar de archiefruimte gaan, daar word je naartoe verbannen. Daarna krijg je een rondleiding. Die zal kort zijn. Een beleefdheidsgesprekje met nieuwe collega's duurt bij advocaten nooit lang - die minuten zijn niet declarabel.*'

'Declarabel', dat woord kent ze van de discussies thuis. 'Ik zou beter declarabele uren maken, die brengen tenminste iets op,' zegt moeder - *drama queen* die ze is -, als ze in het weekend met de schoffel in de aanslag naar de tuin loopt. Dan volgt er steevast een tirade van vader over de tirannie van de declarabele uren.

Zou Mara weten dat ze de dochter is van een vennoot?

Al op de trap waaien de warmte en een mufte, vochtige geur haar tegemoet. Ze hoort een ritmisch geratel. De archiefruimte is in de kelder. Eén van de drie gigantische kopieermachines vooraan spuugt in razend tempo papier uit. Achter in de ruimte

staan lange rijen plafondhoge, metalen kasten.

'Daarin worden alle oude dossiers bewaard,' wijst Mara. Die moet je dus de komende tijd scannen. Ja, het leven is hard,' verzucht ze met een meelevende blik.

Het enige daglicht in de ruimte valt schuin naar beneden uit een bovenraampje. Jolien laat zich zakken tegen de eerste kopieermachine, vandaar schijnt een minuscuul straaltje licht in haar ogen. In dit hol leert ze niks over de advocatuur. Charlotte ligt nu lui in het zand, het ruisen van de zee in haar oren. Ze kan haar haren wel uittrekken van spijt dat ze niet is ingegaan op de vraag van Charlotte om samen vrijwilligerswerk te doen in een weeshuis in Tanzania. Hoe dom kon ze zijn om deze spelonk te verkiezen boven Serengeti. Maar toen Charlotte het vroeg, stond haar bankrekening op rood. Bij Marel & Locke wordt ze betaald. Dan kon ze eindelijk eens gaan winkelen met zelf verdiende centen, zonder dat ze moeders gezeur moest aanhoren over hoe haar dochter haar zuurverdiende geld opdeed aan onbenulligheden. Wist zij veel dat ze in een kelder zou terechtkomen.

'Waarom twijfelen over die studies,' grappen haar vrienden. Met een vader en moeder die advocaat zijn, kun je toch alleen maar rechten doen.' Maar vader en moeder kopiëren is echt te gemakkelijk.

'Jij hebt een luisterend oor en als psychologe kan je echt mensen helpen. Dat wil je toch?' zei vader. Mama kwam dan weer met het idee om in de vakantie zes weken te komen werken op het advocatenkantoor. Het kon haar helpen bij haar beslissing.

'Zomerstagiaires* kun je niet laten opdraven voor dit soort rotklussen. Die vinden dat beneden hun stand, ze komen

om iets te leren, zeggen ze,' onderbreekt Mara haar sombere gedachten.

Gisteren heeft moeder verteld dat studenten rechten in de zomermaanden de mogelijkheid hebben om een stage te doen op het kantoor. Het aanbod overtreft de vraag.

'Bij ons komen enkel studenten in aanmerking die een grote onderscheiding halen.'

'Of je een goede advocaat bent, hangt toch niet af van je cijfers,' trok vader de selectiemethode in twijfel. 'Dan krijg je wereldvreemde *nerds* die dag en nacht achter hun bureau zitten. Een goede advocaat moet juist midden in het leven staan.'

Moeder wierp hem een strenge blik toe, maar ging niet in op zijn commentaar. Ze vertelde hoe zij zelf, voor Joliens geboorte, na het behalen van haar LL.M diploma* - *magna cum laude* voegde ze er met een superieur glimlachje aan toe - had gewerkt in een New Yorks advocatenkantoor. Daar werden de zomerstagiaires als vorsten en vorstinnen ontvangen. Ze werden rijkelijk betaald, kregen speciaal voor hen georganiseerde opleidingen en werden elke avond *geëntertained*: een *private viewing* in het *Museum of Modern Art*, met champagne na; een basketbalwedstrijd van de New York *Knicks*, overgoten met liters bier en hotdogs; een barbecue in het zomerhuis van een vennoot in de Hamptons, de decadente kuststreek van Long Island. Tussen de grote Amerikaanse kantoren was de concurrentie om de beste zomerstagiaires aan te trekken enorm.

'Arrogante baasjes, die zomerstagiaires van tegenwoordig,' besluit Mara met een knipoog.

Met moeite komt Jolien recht.

Mara zet de vaart erin. Jolien beent haar met grote passen achterna, voor één keer is ze blij met haar lange benen. De

rondleiding gaat verder in het restaurant op de begane grond. Volgens Mara is het eten er abominabel, behalve op woensdag want dan is de wekelijkse lunch van de vennoten en doet de kok een extra inspanning. 'Hij kan niet anders als hij zijn baan wil houden.'

Vervolgens gaat het naar de verdieping met vergaderzalen. Die aparte verdieping is er gekomen nadat een cliënt per vergissing was terechtgekomen in het bureau van een medewerker, een doolhof met stapels papier van meer dan één meter hoog, alweer volgens Mara.

Ten slotte lopen ze langs de bureaus' om kennis te maken. Bij elke persoon heeft Mara pikant commentaar. Jolien gniffelt in zichzelf. Moeder moest eens weten wat je hier op de eerste dag te weten komt. Naar Charlotte stuurt ze: *Gevonden: HR betekent 'Hapklare Roddels.*

Een nog grotere ramp wordt het niet. Ze krijgt een eigen bureau, gedeeld met een jonge advocaat. Op haar tafel een telefoon en een computer. Op het naamplaatje naast de deur staat in hoofdletters: JOLIEN VERSTEGEN, WERKSTUDENTE*, onder 'MARTIJN BENTINX, STAGIAIRE'*.

'Zo, mijn taak zit erop,' zegt Mara, 'Nu word je verwacht bij de *HR manager*, Clara Coune.'

'*HR manager?*' Nu durft ze het wel aan Mara te vragen.

'*Human Resources.* Een modieus woord voor personeelsmanager: ze neemt mensen aan en doet aan loopbaanbegeleiding. Het komt erop neer dat ze bemiddelt als secretaresses elkaar in de haren vliegen. De advocaten zijn veel te eigenwijs, over hen heeft ze niks te zeggen. En over vennoten al helemaal niet.'

Doet ze het met opzet en is ze haar job beu, of weet Mara echt niet wie haar moeder is?

Mara neemt afscheid met een knipoog: 'Weet me te vinden als je nog iets echt leuk te weten wilt komen.'

Clara Coune is een oudere vrouw van een jaar of veertig met haar haren in een strakke knot. Geen enkel weerbarstig sprietje steekt eruit. Een walm van parfum komt Jolien tegemoet. Mevrouw Coune draagt een uitwaaierende zwarte rok met geborduurde grijze bloemen, witte blouse en sjaal met grijze bloemetjes. Haar armbanden rinkelen als ze Jolien een kordate hand geeft. Zo stelt ze zich een echte zakenvrouw voor.

Mevrouw Coune komt ook onmiddellijk ter zake en schuift twee documenten en een pen naar haar toe.

'Hier is je arbeidsovereenkomst. Als advocatenkantoor moeten we natuurlijk alle regels in acht nemen. Hier tekenen, graag.' De vrouw wijst naar een zwarte streep waaronder in hoofdletters Joliens' naam staat.

Al van kleins af aan zegt vader haar: 'Teken nooit iets wat je niet hebt gelezen.' Hoe moet dat nu? De eerste keer in haar leven dat ze een serieus document moet ondertekenen en ze krijgt geen tijd om het na te lezen. De vrouw begint al ongeduldig te kijken, of vergist ze zich? Jolien raapt haar moed bij elkaar: 'Zou ik mogen weten wat erin staat?'

'Gewoon, dat je bij ons komt werken in de zomermaanden, wat je taken zijn, hoeveel je betaald krijgt. En een vertrouwelijkheidsbeding*.'

Ze slikt, moet ze weten wat dat is? Ze voelt haar wangen gloeien. De vraag stellen durft ze niet. Ze schraapt haar keel. 'Mag ik het eerst even lezen?' Ze schaamt zich om haar dunne stemmetje.

Mevrouw Coune lacht, met iets van ongeloof in haar stem.

'Je mag, maar ga dan in het lege bureau hiertegenover zitten, zodat ik intussen verder kan werken. En maak je geen illusies: het is te nemen of te laten.'

Alleen, in de stille ruimte, zinkt de moed haar in de schoenen: ze snapt niets van dat document. Overeenkomst voor bepaalde duur*? Beëindiging wegens zware fout of gewoonlijk voorkomende lichte fout? Heel lang durft ze mevrouw Coune niet te laten wachten. Gelukkig neemt vader onmiddellijk de telefoon op. Als ze haar probleem heeft uitgelegd, begint hij hard te lachen.

'Je hebt helemaal gelijk om niet blindelings te tekenen, maar veel onderhandelingsruimte heb je niet. Kijk na wat je verdient en dan mag je de overeenkomst tekenen, onder mijn verantwoordelijkheid. Ik zal je vanavond alles uitleggen en als je per se wilt onderhandelen, doe je dat maar met mama tijdens de afwas.'

Opgelucht legt ze de telefoon neer. Ze pakt de pen en zet met vaste hand haar krabbel.

Terug in het kantoor overhandigt ze trots de getekende documenten.

'Dank je, ik laat het zo snel mogelijk tekenen door één van de vennoten namens *Marel & Locke*. En hier, dit is voor jou, je bent nu officieel in dienst van ons kantoor, welkom.'

Mevrouw Coune overhandigt haar met een plechtig gebaar een rechthoekig doosje.